

træffe Fredningsbestemmelser, saa at disse sjældne Arter ikke fuldstændig udryddes. Jeg tror, at det i saa Henseende ogsaa har Betydning, om man indførte Forbud mod Torvesalg af Planter med Rod. Det har man enkelte Steder i Tyskland. Naar Roden faar Lov til at blive staaende der, hvor Planten er vokset, har det ikke særlig skadelig Virkning, at man bryder Planten af; men naar Roden drages op, faar det Betydning, saa betyder det et Led i Udryddelseskampen mod disse Plantearter.

Jeg mener i det hele taget, at det rent naturvidenskabelige Element ikke er kommet tilstrækkeligt frem gennem disse Lovbestemmelser. Det kunde maaske være rigtigt, at den Overfredningskommission, der skal sammensættes i Henhold til § 3, blev tiltraadt, foruden af de Medlemmer, som Lovforslaget omtaler, af Medlemmer, der er valgte ud fra naturvidenskabelige Hensyn, f. Eks. af det naturvidenskabelige Fakultet, eller at man, hvis man ikke vil gaa ind paa denne Tankegang, indfører et Slags naturvidenskabeligt Raad, som Overfredningskommissionen kunde eller skulde høre, saa snart den har Spørgsmaal til Afgørelse, som kommer ind paa det rene Naturfredningsomraade. I Sverige har man f. Eks. praktiseret Tanker af denne Art. Man har der truffet Fredningsbestemmelser baade for Plante- og Dyrearter, og man har i vid Udstrækning overladt det til Videnskabsakademiet og givet dette en meget betydelig Myndighed.

Jeg tror ligeledes, det vil være af Betydning at faa, jeg kan vel ogsaa kalde det Fredningsbestemmelser med Hensyn til Opslag paa Reklamesøjler eller Indskrifter i Reklameøjemed paa Steder, der er naturskønne. Fredningskommissionen eller, hvis der appelleres, Overfredningskommissionen burde kunne afgøre, at paa de og de Steder i vort Land, der har stor Værdi i Retning af Naturskønhed, bør det ikke staa frit for hvem som helst at foretage Opslag af Plakater, der skæmmer Udsigten og gør Indtrykket af det naturskønne Sted mindre. Det er man inde paa i mange andre Lande. I Preussen har man saaledes i 1903 udstedt et Forbud af denne Art. Jeg tror, at Lovforslaget meget let kunde faa disse Ting, som jeg her har nævnt, med ind under sine Rammer. Og selv om det, fordi Emnerne saaledes bliver noget uensartede, ogsaa selv bliver noget uensartet, tror jeg dog, at disse Spørgsmaal kunde løses i Forbindelse med den almindelige Naturfredningslov.

Med Hensyn til de enkelte Bestem-

melse mener jeg, ligesom det ærede Medlem fra Herning (Westergaard), at man maaske kunde undvære den i § 1 omtalte Fredningskommisær. Det var maaske tilstrækkeligt, at man havde Fredningskommissionen, og den burde omfatte et helt Amt. Jeg tror, at der vilde blive mere Ensartethed over Arbejdet, hvis man havde det under denne Form. Og selv om man bibeholdt Fredningskommisærerne, vilde jeg dog antage, at det vilde være rigtigst kun at have een Fredningskommisær for hvert Amt. Der vil ellers blive for mange Fredningskommisærer. I det lille Amt f. Eks., hvor jeg hører hjemme, er der, hvis jeg ikke husker fejl, 6 Købstæder. Der skulde altsaa i dette Amt, som oven i Købet er det mindste af alle Amter, være 7 forskellige Fredningskommisærer, som maaske arbejdede efter 7 forskellige Arbejdsplaner. Det vilde dog vistnok blive et ret uensartet Naturfredningsarbejde, der saaledes blev præsteret i Bornholms Amt. Og noget lignende kunde Forholdet tænkes at blive i andre Amter. Med Hensyn til dette Spørgsmaal vil jeg derfor slutte mig til den Tanke, som det ærede Medlem fra Herning var inde paa, at man strøg Kommisærerne og lod Naturfredningskommissionen være den første Instans. Men til Gengæld vilde jeg meget gerne, at det skulde gøres muligt for andre, om ikke enkelte Personer, saa i hvert Fald Foreninger og Institutioner, at henvende sig til Naturfredningskommissionerne og rejse Spørgsmaal om, hvorvidt dette eller hint Naturmindesmærke skulde inddrages under Fredningsbestemmelserne.

Foruden disse egentlige Naturfredningsbestemmelser indeholder Lovforslaget i sine §§ 14 og 15, saaledes som det har været omtalt af begge de to foregaaende Talere, Bestemmelser om Befolkningens frie og uhindrede Adgang til Stranden. Dette er efter min Mening en overordentlig vigtig, ja nødvendig Samfundsforanstaltning. Der er allerede gaaet tilstrækkeligt af Værdier tabt, der er spærret tilstrækkeligt af. Det er paa Tide, at der nu gribes ind, og jeg hilser med stor Glæde, at der fra Justitsministeriets Side foreslaas Bestemmelser som dem, Lovforslagets §§ 14 og 15 indeholder.

I 2det Stykke af § 14 er der en Bestemmelse om, at Ophold paa den frie Strandbred kan forbydes af Ejeren. Jeg ved ikke rigtig, hvorledes denne Bestemmelse skal forstaaes. Jeg kunde tænke mig Muligheden af, at den kunde fortolkes